

ralen i ganske væsentlig Grad —, og det foreliggende Lovforslag er et Supplement til disse Foranstaltninger. Det siger sig selv, at naar jeg ser saaledes paa disse regulerende Foranstaltninger, som jeg gør, hilser jeg ikke dette Lovforslags Fremkomst principielt med samme Tilfredshed, som jeg har hilst de andre Foranstaltninger, der er trufne. Jeg anser Tilskud i enhver Form for at være i høj Grad uheldigt, men det er en Selvfølge, at der er en Grænse for, i hvor høj Grad man kan regulere Priserne paa de Varer, Befolkningen skal bruge. Jeg anser det for givet, at naar man overhovedet kommer med et Forslag som dette, er det, fordi Nødvendigheden byder det, og jeg erkender for mit Vedkommende, at den Nødvendighed er til Stede.

Det foreliggende Lovforslag, som jeg i øvrigt ikke skal komme stærkt ind paa, bygger jo helt og holdent paa det private Initiativ. Det giver Kommunalbestyrelserne en udstrakt Myndighed ikke alene med Hensyn til Anvendelsen af de Midler, der er Tale om, men ogsaa med Hensyn til Tilvejebringelsen af en Del af disse Midler. Det er, synes jeg, fuldkommen rigtigt, hvad den højtærede Indenrigsminister sagde, at Forholdenes Forskellighed gør det umuligt at opstille aldeles ensartede Regler, og det er jo i Virkeligheden noget, man ogsaa tidligere har godkendt i den bestaaende Lovgivning. Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Ole Hansen) sagde ganske vist, at man vil kaste de nugældende Regler over Bord; men ganske det modsatte er jo Tilfældet. Man bibeholder netop alle de nugældende Regler og føjer dertil et Supplement om, at hvor særlige Forhold er til Stede, kan man anvende andre Regler. Og dette har i Virkeligheden, som jeg sagde før, Hjemmel i den nugældende Lovgivning i Kraft af dette, at man har vidt forskellige Skatteligningsgrundlag i de forskellige Kommuner. Det ved dog alle Mennesker, der overhovedet befatter sig med offentlige Sager, at Grundlaget for den kommunale Beskatning er overordentlig forskelligt i de forskellige Kommuner. I een Kommune ligner man maaske ni Tiendedele paa personlig Skat, i en anden ligner man maaske ni Tiendedele paa fast Ejendom, og indenfor Købstæderne er der jo ikke alene disse to Skatter, men forskellige andre, som jeg for mit Vedkommende ikke kender saa meget til, og som jeg derfor heller ikke skal komme ind paa at omtale. Men det forekommer mig da, at det, der er Tale om her, i Virkeligheden ikke er andet end en Udvidelse af

det, som allerede har Hjemmel i den bestaaende Lovgivning.

Jeg forstaar ikke denne Ængstelse for at give Kommunerne Selvstyre i dette Forhold. Det ærede 2det Medlem for 3die Kreds fortalte, at dette i Stedet for kommunalt Selvstyre var kommunal Vilkaarlighed. Ja, men naar man ønsker kommunalt Selvstyre, og det har jo Venstre i mange Aar talt om, at man vilde over til, saa bliver det hele vel kommunal Vilkaarlighed og intet andet. Jeg forstaar ikke, hvorledes man kan raabe op om og stemme for almindelig Valgret og saa sige, naar der er Tale om at give Kommunerne Ret til at anvende deres Magt indenfor deres begrænsede Omraade, at det kan man ikke have med at gøre. Det Selvstyre, som bestaar i, at man siger: Ja, vi vil give Kommunerne Selvstyre, det vil sige, vi vil selv sidde bagved og holde i Tømmerne — den Art af kommunalt Selvstyre giver jeg ikke saa forfærdelig meget for. Personlig har jeg siddet som Medlem af et Sogneraad i ca. 7 Aar, og naar jeg ser udover Rækken af de Mænd, jeg har arbejdet sammen med der, tror jeg at turde sige — og saaledes er vist Forholdet rundt omkring —, at de kommunale Raad til enhver Tid er bange for at gøre Uret mod nogen. Jeg tror, at Retfærdsideen er saa stærkt udbredt i Befolkningen, at man ikke er bange for at give et Sogneraad, hvortil man vel ikke har valgt de ringeste, en udstrakt Myndighed til at regere under disse Forhold. Jeg tror, at det er en Misforstaaelse at tro, at de skulde misbruge en saadan Myndighed. Jeg tror ikke, at man skal være bange for, at de tænker paa at plyndre denne eller hin, som det ærede Medlem, der talte paa Højres Vegne, lod til at være bange for. Nej, jeg tror, at man under disse Forhold maa tage Forholdene rent praktisk, som de er, og sige: De Folk, der sidder i Kommunalraadene som Befolkningens Repræsentanter, har størst Kendskab ikke alene til Kommunerne Evne men ogsaa til deres Trang, og derfor skal vi i saa stor Udstrækning som muligt give dem Ret til at udskrive de Skatter, som er nødvendige for at hjælpe Befolkningen over den vanskelige Tid, som i dette Øjeblik er til Stede.

Det er da en Selvfølge, at jeg ud fra disse Betragtninger gerne vil støtte det Lovforslag, som nu er vedtaget af det andet Ting. Jeg gør det ud fra den Betragtning, som jeg synes maa være enhver frisindet Mand en Rettesnor, naar Talen er om økonomiske Forhold, at man i saa høj Grad